

Vallomás

Szívem nyughatatlan
emlékek zápora,
röpke, múltó pillanatok képsora.
Egyszer volt, ami ma már nincs,
talán nem is tudtuk,
de az életben a legnagyobb kincs.
Lángolt, majd szunnyadt a parázs,
emelt magasba, olykor taszított mélybe a varázs.
Keresem most is arcod, kinyújtom kezem,
merengek a múlton, ami szép volt, elteszem.
Olykor tépődök, a „mi lett volna ha....”
semmit nem bánok, ami volt, gyönyörű csoda!
Talán Te is érzed még, mit e sorok rejtenek...
Igaz volt vagy még most is igaz?
Sorsunk egy, ha volt, ha van,
ha lesz nekünk még ismét tavasz!